

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Срећан вам празник данашњи браћо и сестре, срећна ова слава овога манастира и срећно и благословено ово место на коме смо се сабрали да прославимо Господа нашега Исуса Христа и да прославимо његовога првога мученика и сведока светога архиђакона Стефана који се удостојио да после Господа свога први посведочи веру своју крвљу својом и животом својим. Овај манастир дочекује данас по други пут ту своју крсну славу, јер као што сваки домаћин у нашем народу има своју домаћу крсну славу тако и сваки храм, сваки манастир или црква имају своју славу, светитеља коме је тај храм посвећен. Овај овде манастир који је никао прошле године он је посвећен данашњем празнику – светом архиђакону Стефану првомученику Христовоме.

А свети првомученик и архиђакон Стефан беше један од седморице ђакона које су апостоли изабрали да помогну у њиховој апостолској служби и они су зачетници ђаконскога реда и уопште клира црквенога. Он је био један од њих седморице, како каже Свето Писмо, пун Духа Светога. Али одмах после васкрсења Христовога почело је прогонство светих апостола и њихових ученика, и оних који су у Господа Христа веровали, његову веру прихватили, његово васкрсење прослављали, тако да је гоњење тада било велико на све оне који су себе називали именом хришћанина. Тако је и први међу њима био оптужен свети архиђакон Стефан код јеврејских старешина, изведен је био на суд где је он исповедио јасно и гласно своју веру поновивши сва пророштва из Старога Завета која су наговештавала, говорила и сведочила о доласку Сина Божијега на земљу као Спаситеља света, као Месије.

Али јеврејске старешине које нису прихватиле Господа Христа нису прихватили ни његове ученике ни науку његову. Зато када је свети Стефан изговорио своју чувену беседу коју смо данас чули овде у светом апостолу, онда су га извели изнад града и осудили да буде затрпан камењем, да буде каменован и да буде убијен на такав

начин. И он је заиста примио тај мученички венац онако као и његов Господ што је примио распеће на крсту, без гнева, без мржње, без осуде оних који су га засипали, напротив, он се за њих молио Господу своме рекавши – *не упиши им ово у њих*. Исто онако као што је Господ са крста говорио за оне који су га распињали да не знају шта чине и да им се не упише у грех, тако је и овај првомученик Христов исте те речи поновио само на други начин. Тиме је показао да је истински, прави слуга Христов, да је његов верни ученик и апостол, и тако је он своју веру у васкрслога Господа Христа посведочио први од светих мученика а који су касније пострадали за име Христово.

А пострадали су многи, нарочито у прва три века гоњења хришћанства од незнабожних царева и јеврејских старешина па до нашега времена, до оних који су гоњени од стране безбожника разних јеретика који су такође, нарочито у време безбожног комунизма, многи су веру своју посведочили крвљу својом. И тиме постали следбеници светог првомученика и архиђакон Стефана, а он на челу свих њих који се данас налазе у Царству Христовоме и тамо се веселе и радују са својим Господом и моле се Богу за све нас који смо још овде на земљи и који на неки начин, такође смо и гоњени и осуђивани и прогоњени, као и у прво време хришћанства. Али као што се свети архиђакон Стефан није поколебао у своју веру, није се уплашио страдања и гоњења, тако је он оставио пример и свима нама да своју веру православну коју су апостоли проповедали, за коју су многи пострадали, коју су нама свети Оци предали да и ми ту веру сачувамо, да је отворено и слободно и јавно исповедамо, и да будемо спремни ако је потребно да и ми попут архиђакон Стефана веру своју животом својим и крвљу својом запечатимо.

Таквом вером браћо и сестре задобија се живот вечни у Царству небескоме јер Господ је ради тога и дошао на земљу, живео са људима, проповедао људима свето Јеванђеље, оставио Цркву своју и

благодат своју у њој да се спасавамо, али без праве вере нема спасења. Без оних који оду у заблуду, који оду и јереси разне, екуменизме или папизме, они се одвајају од Цркве православне и они губе онда своје вечно спасење.

Нека би Господ молитвама светога архиђаконa Стефана и осталих мученика Христових кроз векове до дана даншњегa, нека би Господ и нама даровао чврстину те њихове вере да се на њу угледамо, да њима следујемо и да тако и ми исповедамо веру своју православну. А Господ да нас удостоји када пођемо одавде да нас Он прими као своје верне слуге и сведоке у Царство своје небеско и дарује нам живот вечни, да би и ми са свима светима славили Оца и Сина и Светога Духа крозa све векове и сву вечност. Амин.